

LÁ THƯ MỤC VỤ

Hai mươi ba năm trước, Liên Bang Sô-Viết sụp đổ kéo theo sự tan rã của các nước Cộng Sản Đông Âu, bởi lẽ nhân loại đã nhận ra cái gọi là ‘thiên đường Cộng Sản’ chỉ là sự mơ tưởng hão huyền mà thôi. Sau 74 năm tung hoành, cái chủ nghĩa bệnh hoạn và quái thai ấy đã gây quá nhiều tội ác cho nhân loại. Theo thống kê của giáo sư Ilya Somin (Viện Đại Học Luật Khoa George Mason, Virginia, Hoa Kỳ) trong ‘quyển sách đen về Cộng Sản’ (Black Book of Communism), ông đã nêu ra con số gần 100 triệu nhân mạng đã bị giết chết dưới búa liềm của con rồng đỏ này. Lenin, Stalin và Mao Trạch Đông là 3 tên đồ tể đáng kể nhất, giết gần 70 triệu !

Sai lầm và tàn ác từ trong lý thuyết vì Duy Vật Biện Chứng Pháp là sản phẩm của những bộ óc điên rồ, nên chẳng lạ lùng gì khi đem ra thực hành, cái chủ nghĩa quái thai này đã biến những kẻ thất học trở thành những tên đao phủ không còn chút lương tri con người. Thế giới chọn ngày mùng 1 tháng 5 để tưởng niệm ngót 100 triệu nạn nhân của chủ nghĩa Cộng Sản, quả là xương chất thành núi và máu chảy thành sông. Người Cộng sản sẵn sàng ‘giết oan hơn bỏ sót’, không chút nương tay với những ai không cùng một hướng đi với họ.

Duy Vật Biện Chứng Pháp sai lầm ngay từ đầu khi chủ trương rằng con người chỉ là một chuỗi tiến hoá của vật chất mà ra, và vì là vật chất mà thôi, nên chết là hết. Từ đó, ai cũng ham cuồng sống vội, nhất là không phải trả giá cho bất kỳ những gì mình đã làm khi còn sống, do đó xã hội chắc chắn băng hoại, gia đình tan vỡ, cá nhân đồi trụy. Điển hình là một Stalin khát máu, một Mao Trạch Đông dâm loạn, một Trường Chinh đầu tổ giết cha ruột của mình, một Hồ Chí Minh bằng lòng cho người giết vợ, một Polpot giết một phần ba dân chúng của mình....ghê tởm thật ! Rất tiếc là cho đến nay vẫn còn nhiều người bênh vực cái chủ nghĩa ấy.

Con người, dưới mắt người Cộng Sản, chỉ là những công cụ không hơn không kém, khi còn hữu dụng thì khai thác tối đa, khi vô dụng thì tiêu diệt ngay lập tức. Người Cộng Sản chỉ nhìn thấy người khác qua những con số hàng nghìn hàng vạn chứ không thấy từng cá biệt rất đáng kính trọng. Ở điểm này mà thôi, họ đã hoàn toàn đối nghịch với cách hành xử của Đấng Tạo Hoá vì lúc nào Ngài cũng trân quý từng con người. Tôi tin rằng ‘Nghịch Thiên giả vong’ và chủ nghĩa Cộng Sản chắc chắn sớm bị cả thế giới vứt vào thùng rác.

Cứ mỗi lần mừng lễ Phục Sinh xong, chúng ta lại nhớ đến chuyện ‘cứng lòng tin’ của ông Tôma. Thật oan ức cho ông Tôma quá, đâu phải chỉ một mình ông cứng tin, mà chỉ tại chúng ta mau quên mà thôi. Này nhé, không một ai trong số những người thân cận Chúa Giêsu - trừ Đức Mẹ ra - không một ai đã dễ tin hơn Tôma. Các bà đi ra mộ từ sáng sớm mang theo hương liệu để xức xác Ngài, họ cũng chỉ đi tìm kẻ đã chết chứ không hề đi đón một Người Sống. Thấy ngôi mộ trống và dầu cho có người thanh niên nào đó trấn an “*Ngài đã sống lại rồi !*”, các bà vẫn không tin. Cô Maria cũng vậy, cô chỉ lo đi tìm một xác chết bị đánh cắp đến nỗi khi trông thấy *Đức Giêsu đứng đó* mà cô vẫn tưởng đó là người làm vườn.

Còn hai ông trên đường về Emmau, họ cũng đã nghe chuyện ngôi mộ trống, chuyện thiên thần hiện ra báo tin, chuyện các bà ra mộ sớm chạy về thuật lại...nhưng các ông vẫn không tin. Tất cả các tông đồ khác cũng vậy, nghe cô Maria nói là đã thấy Ngài, họ vẫn không tin. Rồi khi Ngài hiện ra đứng giữa họ, họ vẫn chưa tin đến nỗi Ngài phải quở mắng sự cứng tin của họ và bảo họ có gì cho Ngài ăn để chứng tỏ Ngài hiện đang sống chứ không phải hồn ma bóng quế. Thế thì không nên trách ông Tôma mà còn phải cảm ơn ông thật nhiều .

Vâng, phải mang ơn ông vì nhờ câu chuyện của ông mà chúng ta học được một điều rất hệ trọng sau đây: **“*Trước mắt Thiên Chúa, mỗi con người đều đáng kể*”**. Cho dù Tôma là kẻ cuối cùng quay về sau khi bỏ đi biệt tăm biệt tích, rồi lại tỏ ra không muốn tin, ấy vậy mà Chúa Giêsu vẫn muốn dành phần gặp riêng Tôma, vì trước mắt Ngài mỗi một Tôma cũng là đáng kể rồi. Đúng thế, Thiên Chúa quý trọng từng con người, Ngài không nhìn chung chung theo số lượng mà Ngài nhìn riêng từng cá nhân và bận tâm để tìm cách gặp gỡ.

Tôi tin rằng Thiên Chúa vẫn bận tâm chiếu cố đến từng vị ‘Tôma cuối cùng’ là từng người chúng ta, như Ngài đã từng tìm mọi cách để đến gặp, lúc thì bằng một cú quật ngã (Phaolô trên đường đi Damas), khi thì bằng một dấu chỉ kín đáo hơn, nhẹ nhàng hơn (Phanxicô Assisi), lúc khác lại bằng một biến cố trong cuộc đời (Augustinô, Anphonsô Ligorì, Charles de Foucauld...). Hãy vui mừng vì mỗi người chúng ta đều được chính Thiên Chúa chiếu cố như là một nhân vật độc nhất vô nhị trên cõi đời này.